

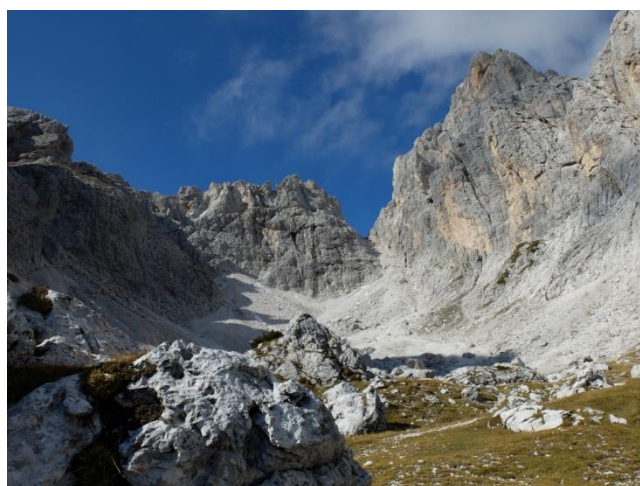
VZPON NA KRNIÜKO üKRBINO Z BIVAKIRANJEM V BIVAKU GORIZIA NA BELIH VODAH

»Hribi majo svojo mo , narbl takr't k' je rna no «

»Hribi majo svojo moč, narbl takrat, k je črna noč!«, sem nekoč zapisala v malodane izpovedni pesmi, ki sem jo zložila v noči na Prehodavcih. Da vam odpojem vse verze, morate kdaj z mano v breg in takrat boste vse to lahko tudi doživeli. Kot vsako leto doživimo z mulci Vzgojnega zavoda Kranj. Tokrat z mano še Rok in Nik in Valerija in Tim in Žiga in Blaž, za spremstvo pa obvezno Mateja, po novem, in od zdaj naprej tudi zavedno (pa naj si misli karkoli že), še Tina.

En tak ravno pravšnji bivak smo potrebovali, do koder pristop ni preveč zlovešč, da bi ga kleli pod »težkimi pujsi«, ob enem pa nudi tisti pravšnji objem vršacev, ki ne pusti ravnodušnega niti najbolj zadržtega pubertetnika in gorniškega dvomljivca. Fino je, če je kje v bližini še kakšna jeklenica za korajžne, in idealno, če pot lahko zaokrožimo.

Bele vode – bivak Gorizia: kot nalašč za to!

Sicer leži v Italiji, a le za ovinkom, tam naprej gori od Trbiža, proti Nevejskemu sedlu, nad Rabeljskim jezerom, kjer so kamen in gozd in zrak prav takšni kot pri nas, sva že kmalu ugotovila z Blažem. Parkirali smo tam, kjer Beli potok doseže dolino in tabla nam je precej velela v breg. Še očala za slabovidne najdeš zahaklana nad napisom, da ne bi ušla kakšna podrobnost.

Pot se je sprva vila ob prijazni strugi, ki je krasila razgled s smaragdnimi tolmunji, zvoke narave so dopolnjevali popularni komadi iz vsaj dveh telefonov naših mulcev in kmalu so nas oplemenitile potne srage, da je bila izkušnja vse bolj prvinska. Res, da smo že po pol ure pričeli z obveznim pogovorom »Kolk je še?«, a zdelo se je, da smo do kočice Brunner, nekje na polovici poti, prišli v trenutku. Vsaj mi z Valerijo, Rokom, Blažem in Matejo. Pa tudi ostali fantje bi bili zagotovo urnejši, in niso klonili pod težo pubertete, kar sem sprva verjela, če ne bi požrtvovalno odigrali džentelmenovstva, ko so Tini zadaj nudili moralno oporo in prijazno besedo v težkih trenutkih.

Pri koči smo se nahranili in napojili, da bi »pujsom« odvezli vsaj kakšen gram. Potem pa stopili naprej. Najprej na kratko čez gozdič, nato pa gor preko ruševja in dalje v zatrep doline na levo. Gamsi so se flegmatično pasli ob poti in Valerija je bila vesela, saj jih je zdaj videla že gotovo več, kot jih je njen oče v celem življenju, in vesel je bil tudi Rok, ker bi enega ujel in bi se lahko pošteno najedli. Mu nisem dovolila.

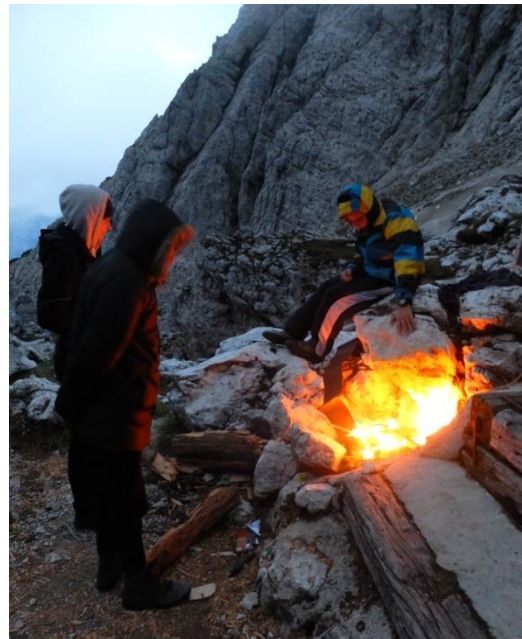
Nekje sredi popoldneva je bilo, ko smo zavzeli bivak. Obadva, rdečega in srebrnega, ki stojita na točno tistem idealnem mestu, da lahko z enim očesom kukaš prek doline vse do domovine, z drugim pa božaš zlovešča ostenja očakov, ki se v amfiteatru nizajo za hrbtom. Brž sem določila posteljni red in mladini odredila srebrno zatočišče, da bo njihov psihosocialni razvoj lahko potekal nemoteno, nam,

damam v vodstvu, pa rdečega, za nemoteno strokovno in profesionalno spopolnjevanje. Tako smo se brez pripomb brž tudi razporedili. Mulcem je godilo, da lahko prostor spremenijo v vsesplošno skupno ležišče, vodstvo pa je v železnih oguljenih pogradih, natrpanih do zadnjega centimetra, odkrilo prenekateri simbolni pomen. Pa tudi na kaj bolj konkretnega smo naletele v odmaknjenih kotih, nekaj spodnjega perila se je našlo in vode za preživetje in mnogo sveč za nočno atmosfero.

Pritisnil je mraz poznega popoldneva. Zdelo se mi je kot nalašč, da odtečem en krog po razgibani grebenski Poti stoletnice, da se ogrejem in sproti preverim stanje, če bi si naslednjega dne kdo zaželel vznemirljivejših doživetij. In med tem, ko sem še v noge poganjala nekaj veselja, je družčina spodaj izkoristila situacijo za ustvarjanje ognja, ki ima poleg simbolnega tudi čisto praktične učinke. Vsaj dve uri so se namreč ukvarjali z nabiranjem lesa, postavitvijo letega v nekaj takega, kar bi zagorelo, delanjem zavetrja, podpihovanjem, vse ob dobršni nevihti idej, usklajevanju in neskončni potrpežljivosti. Naposled je ogenj zagorel, saj sta Žiga in Tina res trmasta.

Nastopila je noč, da si v plamenih lahko našel podobe in so te ogrele. Potem smo se poskrili po ležiščih. Iz vzgojne dolžnosti sem nekaj časa poležala med mladino, da smo si podelili zgodbe in ko sem se prepričala, da poznajo na *neizogibno temo* tudi strokovne izraze in ne zgolj takšnih, ki se jih na tem mestu ne bi spodobilo napisati, sem se umaknila na »vodstveni oddelek«. Saj ne da sem naivno verjela, da se jih bodo

prepuščeni sami sebi tudi posluževali, a nekaj osnovnih smernic se le spodobi vnesti.

Toplo je postajalo, ko smo stisnjeni ležali vsak na svojem koncu. Mateji je predhodno poškodovana noga nabrekala, kot da bi iz nje želela pognati še ena, jaz sem napeljala cevko vodnega meha preko železnega ogrodja pograda, da je izgledalo, kot da bi si namestila infuzijo in počutile smo se kot v varnem zavetju kakšnega oddelka v UKC-ju.

Plamen sveč je ožarjal zgodbe, naše in tiste od mulcev, njihovim bi se reklo »pubertetniško nakladanje«, našim »psihoanalitska seansa«, v resnici pa so si bile vse še kako podobne, še kako skrivnostne v pritajenem migetanju svetlobe. Nad Visoko belo špico se je dvignila luna in tam obvisela v vsej svoji polnosti, da je lahko amfiteater napolnila s srebrno. Takrat smo umolknili, da se je slišalo zavijanje in bučanje vetra na oni strani železnega okovja.

Vse do jutra. Tedaj smo se zakopali še globlje, saj je bilo bučanje le še udarnejše. Vsaka je izmenično obiskala kopalnico z osončenim osupljivim razgledom, a žal brez tople vode, zato pa z ogledalcem in celim naborom

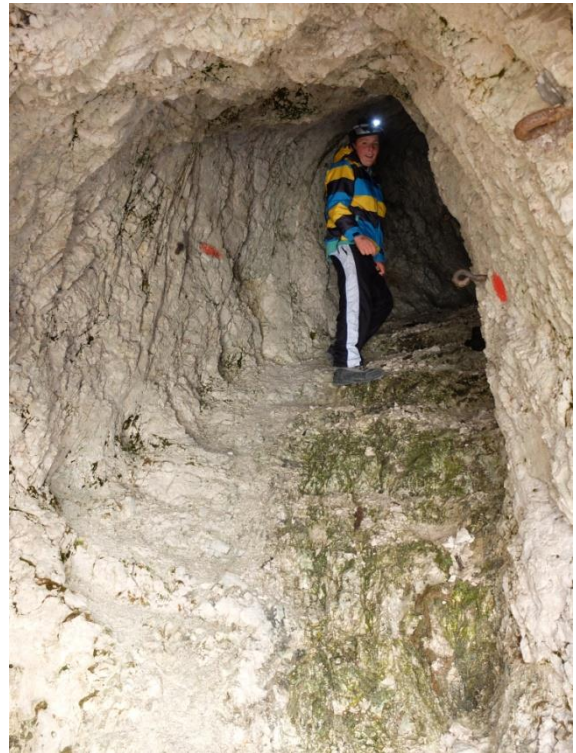
higienskih prituklin, ki jih je Tina v svojem začetniškem planinskem entuziazmu znosila tja gori. Potem smo obiskale še mularijo in strinjali smo se, da imajo ležerna nedeljska jutra tudi svoje čare.

Šele čez dobro uro smo se zbrali ponovno in takrat je bil čas, da še kaj osvojimo. Proti Krniški škrbini smo jo urezali, da nam je po polzečem grušču kaj hitro postalo toplo, sploh pa je višje gori veter pojenjal, da sta kolegici končno doumeli mojo jutranjo na videz neumno izjavo »Ej, a mislita, da zunaj tud tolk piha?«, ki je brž postala predmet posmeha v njuni laični neizkušnosti.

Na sedlu smo si nekateri nadeli čelade, četudi kolesarske, a te so po tistem, ko je Tina Maze v njej plezala v Dolomitih, postale moderne, in se lotili raziskovanja Stoletnice, ki se vrtoglavo pne prek Rabeljske krniške špice. Najprej smo se lotili njenega rova iz časa soške fronte, ki te pripelje na ono stran, tam pa se odprejo neskončni razgledi na Kaninski masiv visoko nad Reklansko in Jezersko dolino. Nekaterim je bilo tu dovolj, vrnili so se na sedlo in od tam nadaljevali proti koči Corsi, medtem ko smo z Nikom in Žigom Stoletnico osvajali v celoti, po dolgem in počez. Kar smejalo se mi je, ko sta fanta z nezgrešljivim navdušenjem premagovala skalo, spretno in zanesljivo obvladovala jeklenice, ko sta splezala preko roba, z odobravanjem priznala, da imam jajca tudi jaz in da bi jima bilo res žal, če bi tole izpustila. Vse to visoko nad dolinami, z Višem, Montažem in Kaninom za kuliso, v soncu, ki je slepil pogled in hkrati poskrbel, da je svet zažarel.

Potem smo se spustili proti koči tudi mi. Vzdušje tam je bilo prešerno, še čisto zaresni koncert se je dogajal, ki pa je bil bolj alternativne sorte, ali zgolj nekoliko brez posluha. Družčina nas je pričakala s čajem, še ostanke smo pojedli, nato pa stopili, da zaokrožimo zgodbo. O tem, kako sta se dva v zadnjem kilometru skoraj izgubila, ne bom pisala, lahko pa rečem, da naši mulci znajo ravnati preudarno in se naposled nič takega ni zgodilo.

Tudi hvaliti se ne morem z dejstvom, da sem potem skoraj izgubila ključno kombija, bom pa poudarila, da se vodstvo izleta zna zavedati sistematično in štopanje ni bilo potrebno. Tako ali tako pa je vsega kriva luna, je zaključila Tina.

Luna, noč in hribi. Imajo moč, ki bi ji naredila krivico, če bi jo le zapisala, zatipkala na tale ekran in bi si domišljala, da boste potem vedeli. Ne bo šlo. Vas pa z veseljem peljem tja gor. Da doživite sami.

Zapisala: Petra Vladimirov